

Aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen op Europees niveau

In het voorgaand nummer van dit blad (nr. 16/17, blz. 27) is melding gemaakt van de op 1 juli jl. in werking getreden wijzigingen in de Wet Aansprakelijkheidsverzekering Motorrijtuigen. Die wijzigingen betreffen de controle, de registratie en de uitbreiding van de verzekeringsplicht.

In de toekomst, en wel uiterlijk 31 december 1987, is nog een ontwikkeling dit terrein te verwachten. Dit betreft de aanpassing van de wetgeving aan de tweede EG-richtlijn aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen. De eerste Europese richtlijn op dit gebied dateert van 24 april 1972. Ingevolge die richtlijn moesten alle lid-staten een wettelijk verplichte WA-verzekering gaan regelen voor alle voertuigen die aan het verkeer deelnemen en op het grondgebied van die lid-staat zijn gestald. Daarbij werd evenwel niet aangegeven tot welke omvang de verzekering verplicht was. Tussen de wetgevingen van de onderscheiden lidstaten blijken thans nog aanzienlijke verschillen te bestaan betreffende de omvang van deze verzekeringsplicht. Met name in Griekenland en Italië is de verplichte dekking aanzien-

lijk lager. Terwijl in Nederland een verzekeringsplicht tot een aansprakelijkheidsdekking van tenminste 1 miljoen gulden geldt, kent Griekenland die verplichting van tenminste f 4.500,—, tot f 17.500,— afhankelijk van voertuig en aard van de schade. Daarnaast kennen Groot-Brittannië en Ierland geen verplichte verzekering ten aanzien van materiële schade.

Alle lid-staten dienen nu hun verzekeringsplicht ook uit te breiden tot de aansprakelijkheid in geval van materiële schade.

In bovengenoemde tweede richtlijn worden als bedragen van de verplichte verzekering genoemd: 350.000 Ecu (= ± f 855.500,—) per slachtoffer voor personenschade en 100.000 Ecu (= ± f 253.000,—) per ongeval voor materiële schade. In feite is er geen limiet ten aanzien van de dekking van schade

in geval van persoonlijk letsel. Per ongeval wordt de minimale dekking bepaald door het aantal slachtoffers.

De lid-staten kunnen ook een minimum-bedrag vaststellen voor personenschade, ongeacht het aantal slachtoffers, ter grootte van 500.000 Ecu (= f 1.265.000,—). Tenslotte mag ook een minimumdekking voor personen- en materiële schade worden voorgeschreven van 600.000 Ecu (= f 1.518.000,—). Door deze laatste mogelijkheid behoeft de wetgeving in Nederland niet gewijzigd te worden. De bedragen, die bij Algemene Maatregel van Bestuur worden bepaald, moeten wel worden opgetrokken tot het niveau van 600.000 Ecu.

In de nabije toekomst zullen door de tweede EG-richtlijn (van 30 december 1983) niet alleen voor alle lid-staten uniforme bedragen gaan gelden, maar zal ook wettelijk in iedere lid-staat een orgaan moeten worden ingesteld, tot welk ieder slachtoffer zich kan wenden in geval van een ongeval door een voertuig, dat niet is verzekerd of niet is geïdentificeerd, vergelijkbaar met het Nederlandse Waarborgfonds Motorverkeer.

Het waarborgfonds, dat wordt voorgeschreven, maar in de meeste landen al bestaat, moet zowel personen- als materiële schade vergoeden. Het slachtoffer kan zich aldus rechtstreeks tot het waarborgfonds wenden.

Ten aanzien van materiële schade veroorzaakt door niet-verzekerde voertuigen kan het Waarborgfonds een franchise van maximaal 500 Ecu (= f 1.265,—) toestaan. In Nederland is dit thans f 200,—. In bepaalde gevallen kan voor materiële schade veroorzaakt door voertuigen, verkregen door diefstal of geweldpleging een franchise van maximaal 250 Ecu tegenover het slachtoffer geldend worden gemaakt. Bovenbedoelde bepalingen dienen uiterlijk 31 december 1987 in de diverse nationale wetgevingen te zijn opgenomen en uiterlijk 31 december 1988 in werking te treden.

H. C. v.d. A.

Alle EG-lidstaten dienen nu hun verzekeringsplicht uit te breiden tot de aansprakelijkheid voor materiële schade.